

**ТИ СИ ПОЕТ!
СПОДЕЛИ С НАС
СВОЕТО НАЙ-ДОБРО СТИХОТВОРЕНИЕ!**

***ПЪРВИ СОФИЙСКИ ЕСЕНЕН САЛОН ЗА ПОЕЗИЯ,
ПОСВЕТЕН НА 80 ГОДИНИ ОТ СЪЗДАВАНЕТО
НА СТОЛИЧНАТА БИБЛИОТЕКА
зала „Вяра”, 24 и 25 септември 2008 г.***

*По проект на: Ангелина Василева
Редактори: Петко Братинов, София Филипова*

АНГЕЛИНА ВАСИЛЕВА

Преподавател по английски език, преводач и поетеса. Има три книги с поезия - „Приказка за двама”, „Перуниково небе”, „Да бъде нечия отново”.

САЛОН ЗА ПОЕЗИЯ

*...И може би
ще срещна теб в тълпата,
нахлупил шапка, с очила.
Ще ме познаеш
по оранжавата рокля
и ръкавиците с пера...
Тогава ще приседнем
на килима от глухарчета
и ще потърсим
знаците и буквите,
с които си общуват
хората,
тревите,
мравките
и птиците,
за да напишем
онзи стих,
със който в нощите сме се събуждали...
А след мъглата
ще пристигне вятърът.
И с нежните глухарчета
ще отнесе това послание
до всеки,
който в тази нощ не спи.*

АКСИНИЯ МИХАЙЛОВА

Поетеса и преводач. Участва в основаването на литературното списание „Ах, Мария”. Съставител и преводач на „Антология на съвременната литовска поезия” и „Антология на съвременната латвийска поезия”. Автор на поетичните книги „Тревите на съня”, „Луна в празен вагон”, „Три сезона”, „Krotenie/Domptage”, „Най-ниската част на небето”.

В ОЧАКВАНЕ НА ВЯТЪРА

*Уча се да пускам хвърчила,
както се уча да бъда майка:
от вчера, от седмици,
тринайсет години вече.
Няма да успея – нито книгите,
ни съветите помагат.
Резки придърпвания на кордата,
ако я отпуснеш прекалено,
слънцето ще опърли опашката
на хвърчилото;
кървава резка на показалеца,
върху баира,
между магарешките тръни,
по стръмното,
издига се, пада
оранжевият триъгълник,
улавям за миг
вятъра
и му се отдавам,
преди да се изгубя
сред ятото щъркели, отнасящи
август и хвърчилото зад баира.
С единия крак в детството,
толкова белези по колената
и по черnobелите снимки,
ще успееш,
прошепва ми ангелът-хранител,
да пускаш хвърчила
е като да населяваш душата си
с нови небеса,
докато сам се превърнеш
на вятър.*

АЛЕКСАНДРА ИВОЙЛОВА

Камерна певица, пианистка, художник и поет. Издала е книгите с авторски графики „Горчиви дъждове”, „Homages”, „Неочаквани мисли”, „Отражения”.

МАЛКА БАЛАДА

*О, самоубийците –
те са мечтатели –
те имат своя блян и
на смъртта не ще го никога отстъпят.
В очите им искри възторг –
подобно юноши,
забързани към своите любими –
те недостигнатия блан желаят
да прегърнат.
Смъртта ги дебне
/тя толкоз иска да ги изпревари!/
Но продължават своя път.
Отекват стъпките им леко –
камбанен звън, нечут от никого.
Минават през градини нацъфтели,
ала не сядат в сенките им да отдъхнат.
На мостове хилядолетни спират –
сами
 под небеса кънтящи –
и там с разперени ръце
 политат
към бездната
 на срещата
 *уречена...**

АНТОАНЕТА НИКОЛОВА

Доцент по Източна философия в Югозападния университет „Неофит Рилски“ в Благоевград. Автор на изследването „Езикът на Пустотата“ и поетичните книги „Втечнена светлина“, „Приказки за същества без име“, „Зелено/Огледало“ и „Дишане“.

Водата под леда

*така несътворима
вечна като нас
сълзяща по скалата гладка
под тънката корица на леда
изписваща в прозрачни плетеници
рисуно̀к на нечия съдба
раздели среци
струите се сливат
за кратък миг
прегърнати текат
и после настрани се разклоняват
за да се слоят с други струи пак
като животно с хиляди крака
което всичко в себе си прегръща
и в себе си изцяло се побира
тече несътворенат вода
придвижва се
нанякъде пълзи
и все
и все
не може да ни слее.*

АТАНАС ЗВЕЗДИНОВ

Поет, писател и сатирик, автор на 14 книги за възрастни и 7 стихосбирки за деца. Носител на Националната награда за детска литература „Петя Караколева“ за 2008 година.

ДИВЕЧОВА НИВА

*Недей пристъпва в дивечова нива...
Ударен от куришум на преследвача,
ще оцелееш и със смъртна рана;
ще прегризеш крака си, ще прекрачиш
онези страшни зъби на капана...
Недей пристъпва в дивечова нива –
във нея хранят, за да те убиват.
Там всичко е достатъчно и вкусно,
но се заплаща с острота на чувство,
водата е наблизко и на плитко,
но губиш бистротата на очите...
Недей пристъпва в дивечова нива –
движенията стават по-лениви.
Прекрачиш ли,
ще чуваш как в лъките
ще гонят хрътки дивеч към реките
и ще димят далечните стърнища –
но вече ти не ще усещаш нищо.
И бавно, бавно, незабележимо
ти още ще си мислиш, че те има,
а ще си само някаква мишена,
дори и от куришума си спасена.*

ВИКТОРИЯ КАБАДЕЛОВА

Лекар, има две издадени стихосбирки: „Сподавен стон” и „Вселената в мен”.

*Искам да те докосна,
докосвам спомена –
опарва ме.*

*Зелени коси
върбата люлее –
флирт с вятъра.*

*Космически вакуум
всмуква времето.
Искам мига да задържа.*

ВИОЛЕТА ПЕНУШЛИЕВА

Актриса, авторка на стихосбирката „Случайност“ и четири сборника с хайку - „Годишните времена“.

ИГРА НА ОБЛАЦИ

*Каква съм аз,
момиче ли,
жена
или старица?
Каква е мисията ми?
На вълшебница?
Или на птица?
Когато облак някой
си открива,
звезда аз ставам
да го скрия.
Покривам го със своето сияние.
Покрива ме със заклинание.
С искрица звездна го прогарям,
пътечка – светлина аз ставам.
И облака след облак обладавам аз изцяло,
Обгръщам го със звездното си тяло.
На птица се превръщам и тогава
полека всичко отминава... заминава.*

ГЕОРГИ АЛЕКСАНДРОВ

Ядрен физик, поет, публицист и преводач на „Руба’йят” на Омар Хайям. Автор е на стихосбирките „Дар Божий”, „Бунт за свобода”, „Любовни мемоари” и „Петербургски дневник”.

МОЛИТВА

На дъщеря ми Кристиана

*При теб ще идвам като в черква.
Пред прага ще оставям гневен стих.
Ще шепна – примирен и тих,
че цяла е душата ми във черно.*

*Ще идвам богомолец с тебе.
С пречиста болка свише осенен.
На празник и в неделен ден
камбани в мен ще бият за молебен.*

*Сърцето ми е свец за тебе.
Ще взема огънче от твоя свец.
Ще плаче восъкът горещ.
Ще капе над дланта ми непотребна.*

*С ръка простри над мен закрила.
Ще падна на колене – рицар твой.
Страха ли призова на бой,
светице моя, дъще, дай ми сила!*

ГЕОРГИ ТОДОРОВ

Поет, публицист, литературен критик. Автор на 7 книги, две от които с хайку поезия. Получил II награда на Световния конкурс за хайку поезия Любляна – 2005.

ТИХ ТРИПТИХ ЗА СЕБЕ СИ САМИЯ

I

*Аз съм там,
където всичко
е красиво.*

*Аз съм там,
където всичко
е чисто.*

*Аз съм там,
където всичко
е мъдро.*

*Чудно ли е тогава,
че никъде
ме няма?*

II

*Меря си
думите.*

*Не от страх,
а за да видя
колко тежат,
и се гордея с ненаписаните си
стихотворения,*

*както асмата
се гордее с виното,
което може и да не стане.*

III

*Осинових цветята.
Осинових дърветата.
Осинових птиците.
Осинових животните.
Осинових Цялата Природа.*

*Докато един ден не я чух да ми казва:
- Добре дошъл, сине.*

ДИАНА ДИМИХ

Поетеса, белетрист, публицист и редактор. От 1990 г. се занимава с частно книгоиздаване на българска литература. Автор е на 12 книги с проза и на стихосбирката „Прошка неродена”.

ДЪЖД

*Дъжда обичам -
тъжни просяци прогонва
и без тях градът забогатява.
Дъжда обичам –
в потоци
удавя тягост и вина, и дрипи.
Дъжда обичам –
прозорци хлопват
и кавги потулват.
Дъжда обичам –
закрилно разпъваш
шатра за двама
и влажно прилепвам до теб,
както и в суша жадувам.
Дъжда обичам –
благослов за близост
пред чуждите очи.
Дъжда обичам –
под навеси, дървета и балкони
всички приютени изравнява.
Дъжда обичам –
ставаме човеци под чадъра.
Полумокри, мястото си осъзнаваме –
песъчинки сред звездите.
Зависими и уязвими под небето.
И силни
от възела на вплетените длани –
съзвездия от вечността.*

Дъжда обичам...

ДИМИТРИНА ГАНЧЕВА

Минен инженер. Издала е две книги с хайку: „101 просени зрънца” и „Кратковремие”.

*Морска вода –
соленогорчива.
Колко ли е плакал Бог?*

*Есенно слънце.
Сплетете лъчите си
до идната пролет.*

*Само снежинките
ме целуват още
по лицето.*

ДИМИТЪР ДЖЕНЕВ

Журналист и поет, нюз редактор във в-к „Пари”. Има две книги с поезия – „Попитай вятъра” и „Зимен параклис”.

ОРЕХЪТ

*В зелените листи, с които дишааш
светлина
и в царствената ти корона,
с която се докосваш до небето,
единствено върхът надраства
земните желания.*

*Невидим за очите заслепени
от сочната и ненаситна плът на клоните,
единствен той пророчески се мъчи
по облака да разгадае,
какво от хоризонта се задава –
всеопрощаващият дъжд на милостта
или гневът на гръмотевичната буря.*

*В мига, когато мълнията пада,
дали е по-достойно
да си връх,
или, във корените скрит,
на земната кора да се надяваш?*

*Ще разберем ли някога под твърдата черупка
на плода ти оцелял,
зародишът на забранени страсти
или познатият растеж
на ново орехче се крие?*

ЗВЕЗДОМИРА ГЕОРГИЕВА

Родена 1992 г. в гр. София. Ученичка в Италианския лицей. Занимава се с актьорско майсторство и балет. Пише стихове и приказки.

СНЕЖЕН ПОЛЕТ

*Щом погледнеш към небето
как снежинките се сипят,
имаеш чувството, че – ето
с тях нагоре ти политаеш!
И се рееш сред простора
с феи снежни белокрили,
с тях във вихрен танц се носиш,
безтегловна и щастлива.
И дори и зад стъклата,
всъщност сякаш си навънка –
ти летиш към небесата
и играеш със снежинки.*

ИВАНКА ЯНКОВА

Работила е в областта на образованието и културата в Пловдив. Председателка на Пловдивския Хайку клуб. Има четири стихосбирки, от които една с хайку.

*Цъфнала клонка
наднича в прозореца.
Пролетно огледало.*

*Слънцето се спря
пред пролетната река.
Как да премине?*

*Чужда земя –
даже на слънцето
му е студено.*

ИРИНА АЛЕКСАНДРОВА

Поет и журналист. Издава е стихосбирките „Танатос, отвори“, „Зад пред паравана“, „Белег от крило“, „Циганско лято“, „Фантомна детелина“, „Безвъздушно“.

РЕПЕТИЦИЯ ЗА АПОКАЛИПСИС

*Въздух стъпва по капиллярите
с безшумните ботуши на Оцеола.
/Разтяга се, свива се
прозрачното братство на алвеолите./
Подарък ритмичен за дробовете ни бели –
пратки изпраща ни хлорофилът.
/Невидим, безшумен е силният.
А и смелият.
Страхливият шумно нагъва пиле на грил./
Като въздух ми трябваш, на любимия казвам.
/ А той с безвъздушие ме наказва./
На въздуха чист прозрачната същност
хвърля щедро живот на пейзажа намръщен.
/От въздух издигаме кули и замъци.
Приятел е той на пилотите
и на танца на пламъците./*

*Но ние – жестоките, ние – невежите,
с трионени вопли горите режем.
Животни и птици тъжно премигват
сред суровите страници на Червената книга.
Люлее се страшно от нашите стъпки Планетата –
и вече на нейния ръб сме и във въздуха стъпваме...*

ЙОРДАН ЕФТИМОВ

Старши асистент по теория на литературата в Нов български университет в София. Литературен критик. PR-консултант на книжарница „Хеликон” и постоянен модератор на Литературно кафене „Хеликон”. Редактор в „Литературен вестник”.

*Излезе
за да видиш
красотата на дъжда
когато вратата се заключи
Една от онези врати
без дръжки
заради ремонта*

*Чула клаксона
и се спънала
в басейна
Съпругът ѝ забравил снощи
да го стихне
въпреки нееднократното
подсецане
Басейните при всички случаи
пречат на тичането и
този случай
няма как да е единственото
изключение*

КАТЯ ЗОГРАФОВА

Литературен историк, главен уредник на музея на Никола Вапцаров в София. Автор на книгите :”Вечните страници” /Из тайните на митологичното в българската литература/, отличена с Международната награда на Панаира на книгата в Ниш; „Чавдар Мутафов. Възкресението на Дилетанта”/; „Интелектуалецът Емануил Попдимитров”; „Многоликата българка. Забележителни жени от Възраждането до наши дни”, за която получава Националната награда „Блага Димитрова”. Най-новата ѝ книга е „Любовен архив”.

ПРЕД ЕДНА ПЛОВДИВСКА КАРТИНА НА ЦАНКО ЛАВРЕНОВ

В памет на Делка Димитрова

*С неродените ми братя и сестри,
с достолепните ни родове –
ще се върнем утре в Пловдив с файтоните на спомена.*

*Ще бродим трескаво – налучкали следата кучета,
с обувките си щърбавите калдъъръми ще целуваме
(с неловкост на отучени).*

*Шумната ни група ще се провре в прастарата
Хисар Капия –
дано откърти дяволските си рога, да угаси и ореолите...*

*С червените Лавренови коне ще се издигнем леко
над комините,
а къщите-кокони ще разтегнат връз тепето
белокаменни акордеони.*

*И портите – галантни градски кавалери –
усмивките си ще разтворят –
лъча последен на слънцето да гоним
по безкрайните им дворове...*

*Накрая неусетно ще се изтърколим –
вдетинени и замаяни
посред гъмжилото ръмжащо, върху арената антична.*

*Протегнали нагоре, към керемидените строги тоги,
последен поглед умолителен.
Преди да ни погълнат – плебейски, стръвни, тигрови –
на делника игрите.*

ЛЮДМИЛА БАЛАБАНОВА – Главен асистент в Техническия университет в София. Носител на награди от конкурса Мие Таймс, Япония, по случай 360 годишнината от раждането на Башо. Автор е на 5 поетични книги, най-новите от които са „Храна за луната” и „Прашинки в слънчевия лъч”.

От капка на капка погледът ми се изкачва нагоре

*Там някъде са корените на дъжда който струи
а може би и на други прозрачни неща
които ни омайват със звукове и светлини*

*В единия край отсреща обикновено се появява
слънцето
и времето разцъфва – билка която всичко лекува
Долу
макар и поизкалян животът е хубав
мирише на влага и на някаква тревица
настъпена случайно от щуреца*

*Но земята виси на тънките просветващи паяжини
на дъждеца
които може да се скъсат и какво ще се случи*

ЛЮДМИЛА ХРИСТОВА

Адвокат в Софийска адвокатска колегия. Печели награда в конкурса за хайку поезия на издателство LCR „Сенки и светлини” 2003 г., III награда в конкурса за хайку на Хайку клуб - София и Югозападния университет 2008 г. и I награда в националния конкурс за хайку поезия „Старото езеро” 2004 г. Издава 2 стихосбирки, „Капки светлина” и „Без предел”.

Неспокойно море.

С всяка вълна – парче

от лунната пътека.

Свечерява се.

Избледнява черната котка

на ъгъла.

В часа за утринната поща

ябълков цвят разнася

вятърът.

МАРА ЧАПАНОВА

Актриса. Издала е стихосбирката „Пи = 3,14” и и книгата „Един негероичен герой”.

Нарисувай сам

себе си.

Всеки атом от Всемира,

който ще съгражда,

нарисувай.

Нарисувай

мислите си,

нарисувай

хоризонта си,

за да крачиш към него.

Нарисувай

лицето, очите,

тялото си,

но не забравяй накрая

да поставиш

една удивителна

над главата си.

За връзка

с Бога.

МАРИЯ КРЪСТЕВА

Д-р на филологическите науки, поетеса и преводач, преподавател в Нов български университет. Автор е на стихосбирките „Тебе поем” и „Диагонални светлини”.

„Мракът е безкрайно дълъг път.”

Дилън Томас

*Сама със Бога съм отдавна и навярно
той също сам е с мен
в неосветената килийка на самозатвора ми.
Играе вятър с белите листа, разхвърляни
от недовършени надежди. Не е пристигнал
никой тук, не си е тръгвал.
Не е поемал мракът дългата си нишка
от мен към мен. Не е белязвал зрак
несъстоялото се минало.
Не съм минавала по белите листа
на разпилени часове.
И ако нещо
е дописал вятърът,
не съм го чула. Вечерта приключва
отсъствието на деня.
Не е пристигал Госта, нито си е тръгвал
и аз отдавна с Бога съм сама
както навярно Той също сам е с мен
в задушната неосветеност на несъстоялия се ден.*

МАРИЯ НИКОЛОВА

Работила е като редактор в „Българска енциклопедия” на БАН. Издала е стихосбирките „Душа разлистена” и „Несбъднато лято”.

СЛЕД ТИШИНАТА

*Ще се превърна в стрък зелен,
в разцъфнал клон
или в далечна песен.*

*Ще стана ручей ромолящ
и в зноен ден на странник жаден
ще бъде глътката спасителна..*

*И като вятър-развигор
заспали пъпки ще събуждам....
Ще бъде дъжд благословен...*

МИРА/ ЛЮБОМИРА АБАДЖИЕВА

Журналист по образование. Авторка на лирична поезия. Има 1 издадена книга „Един за друг обречени”. Получила е III награда за поезия в конкурса „Витошко лале”.

БЕЗ СЪМНЕНИЕ

На 07. VII. 07.

Пиша аз това писмо. –

До теб – Възлюбени.-

И до света. –

Разнищен.

От съмнения.

От гнет.

От суета!...:

Ах, тези алчни роби! - пленници

На алчността!...

Във къщата му на Самотник- бях.

Затворена. --

Отворих я.

Излязох.

Върнах ѝ света.-

Със звуците и със смеха!...-

В Роса!...;

Такава бе ми ориста.

Ръждясала ключалка и врата.-

Разкрива кода.

И отключва с лекота. –

Без взлом, без пръти, без Тъга. –

Единствено и само.-

Любовта.

НОНКА БОГОМИЛОВА

Старши научен сътрудник в Института за философски изследвания, БАН.
Има издадени две стихосбирки: „Омагьосан кръг” и „Празници”.

*Твоята любима синеока плюшена пантера
вчера внезапно оживя.
Обиден, ти си тръгна.
Това не беше вече твоята любима синеока плюшена пантера.*

*Хвърли зад себе си, за да намериш пред себе си...
Хвърлих зад себе си
толкова много от себе си,
а пред себе си намерих
само себе си...*

ОМИЛА ЦВЕТА ДЖАГАРОВА

Работила е като преподавател по литература и редактор в издателство „Български писател“. Автор на поетичните книги „Deo volente“, „Души блажени“, „Свободен пленник“, „Етаж по-нагоре“ и „Милувки“ /стихове за деца/ .

*шарен кръстопът
всяка улица вика –
по мене мини*

*вешната цъфна
докато спорехме но...
за какво беше*

*гнездо
на върха на дървото
око към Бога*

ПАВЕЛ БОРЖУКОВ – БОРЖИ

Автор на седем книги с поезия, сред които „Проклета и благословена”, „До колене в залеза”, „Избухнали сънища”, „Отвъд”.

ВРЕМЕ

*Знам, че Времето днес
не е за “любов доживот”,
нито за мъжки приятелства,
камо ли Време за писане!
Знам го от оцелелите
във “Сървайвъра”,
от преуспелите
в днешна Финикия,
от неуязвимите
в цитаделите.
Но вчера животът поспря
за няколко мига.
Спря го познатият
тих събирач на хартия
край пълните кофи пред нас.
Познах във ръцете му
един стар ръкопис –
бях го изхвърлил ненужен,
след доста години
на лутане в папките.
Видях, че извади
от листите само един
и някаква светла тъга
се разля по лицето му
преди да го сгъне
във джоба на своето палто.
Прекръстих се няма,
невярвай, че Времето спира
все още под Витоша
за миг на поезия,
а може би също
все още зачева
любов и приятелства.*

ПЕПА КОНДОВА

Клиничен психолог към Медицинска академия в София и сътрудник към „Телефон на доверието при Българския червен кръст. Издала е хайку сборниците „Стръкчета живот” и „Бялото цвете” и повестта „Обичай ме, Папион”. Получила е III награда в Международните Мелнишки вечери на поезията 2007 г.

*Приседнала е мама
до прозореца.
На татко
стария пуловер кърпи.
Безмълвно плаче
и спомените
на конец нанизва
Заглежда се в бялото мушкато
и стария бюфет –
нашарен с ружии и слънца
от тревненски резбари.
Скъп сватбен дар
от дядо ми.
Избърсва сълзите,
косата си оправя,
притиска нежно
до сърцето си пуловера
и се слушава...
Глухо
в къщата просторна
някой вика:
- Марио!
- Марио!
- Идеш ли?*

ПЕТЪР ЧУХОВ

Автор на книгите „Градините на слабата реалност”, „Руни”, „Мулето на Педро”, „Провинции”, „Малки дни”, „Снежни човеци”. Носител е на Голямата награда за SMS поезия 2004 г., Славейкова награда 2005 г., Първа награда „Златен ланец” 2007 г. и Наградата на музея „Башо” в Япония 2007 г.

ЕДИНИЧНА СТАЯ

*Взех си ключа –
с масивна плочка,
хладна като усмивката
на момичето от рецепцията.*

*Усамотих се пред асансьора.
Гледах как светват
и гаснат етажите,
сякаш някой
брои наум.*

*Тя застана до мен –
със спящото бебе,
милваше грозното му лице
и навярно си мислеше за баща му.*

*После тихо звънна камбанка,
с жената влязохме – като в църква –
и докато летяхме нагоре, в огледалото
виждах
едно семейство.*

ПЛАМЕН ГРИГОРОВ

Журналист, главен редактор и издател на три списания: „Командос“, „Български риболовец“ и „Хляб и вино“. Автор е на поетичните книги „Не късай мрака“, „Адвента“, „Небесен корен“, „Омагьосано пладнe“, „Полудяло небе“ и „Подпис в небето“.

Тича световната правда по родната улица

Вее байрачета, сваля звезди.

*С гръм обещава на всички ни весела лудница,
весели празници, светли беди.*

*Аз марширувам към селската срутена църквица,
свещ да запаля за бог да прости.*

*И го натъртвам на нечия глупава верица
с черни закани и бели мечти.*

*По-закачливо не съм се заглеждал по никого,
както по голата правда с голи гърди.*

*Гоня я, свиркам подире ѝ, даже подвиквам ѝ
с шепи безмълвни, студени звезди.*

Странна е тази световна жрица и блудница.

*Без да разбира и дума на моя език,
разгорещена, тя крачи по родната улица,
сякаш не знае, че аз съм войник...*

Вместо звезди по главата ми сипят се камъни.

Тъжна свещта незапалена свети дори.

Нещо незнайно пропуква и плаче във пламъка.

И вместо восък изглежда кръвта ми гори.

РАДОСТ ЛИЛИЯ РАЧЕВА

Историк, кинорежисьор, журналистка и поетеса.

*В лунна жарава
нестинари сгодяват
огъня с песен.*

*Трева окосена.
Душата ѝ излита
с мирис на младост.*

*Сам мъж,
сама жена
в свят за двама.*

СОФИЯ ФИЛИПОВА

Д-р на педагогическите науки, била е преподавател по литература, асистент в СУ „Климент Охридски“, научен сътрудник в Института по образование. Литературовед, автор на първия у нас „Речник по стихознание“, теоретик на хайку поезията.

*Отворих прозореца –
влезе писък на птица,
затворих го –
писъкът вътре остана.*

*Зелен светофар –
котешки очи.
Пресичат кучета.*

*Стопи се границата
на хоризонта.
Гледа ме око на гларус.*

СТАНИСЛАВ ЦОНЕВ – СТЕНЛИ

Водещ на нощното предаване „Какво се случва” в редакция „Култура” на програма „Христо Ботев”, Българско национално радио. Автор на романите „Оттам”, „Не бива”, „30-ти февруари”, сборник с разкази „Друго време” и стихосбирката „Ленива еротика”.

КЪДЕ ОТИВА КУЧЕТО

*къде отива кучето
в убийствената жега
с косматото палто
подобно мокра кърпа езикът
му виси – пунктир чертае
в прахоляка слюнката
къде отива кучето
мори го глад, мори го жажда
или е загубило стопанина
къде отива кучето
събратята му дремят
в сенките, прозяват се
и даже с лай не го
удостояват
къде отива кучето
прощава се със тоя свят
а може би следата
е надушило –
към място по-добро
за
кучешки живот.*

СТЕФКА АНДРЕЕВА

Преподавател по български език и литература, журналист и поетеса. Има две издадени стихосбирки, „Капки смола” и „Орис”.

Ние с теб не един връх изкачихме.

Колко пъти над пропасти се надвесвахме.

Колко пъти ни свличаха хлъзгави сипеи.

Колко пъти за изсъхнало стръкче се хвацахме.

Но вървахме, вървахме,

не спирахме.

Педя по педя

и крачка по крачка.

Колко скали и потоци отминахме.

Колко поляни и тъмни гори прекосихме.

Колко нощи и дни се изкачвахме.

Но вървахме и вярвахме,

че за нас е създадено

това синьо бездънно небе.

СТЕФКА ПЕТРОВА КОЕН

Поетеса и преводач на свободна практика. Издала е 2 стихосбирки: „Ничия и непозната” и „Някъде отвъд”.

*Бързай ден – имам толкова
да свърша!*

*Бързай ден – слънце пътя
ми прегръща!*

*Бързай ден – хвърковат
и лекокрил, мой принц на
светлината.*

*Бързай ден – верни мигове
плетат ми стълба
чак до небесата.*

*Бързай ден – бездиханна
рея се в безкрайните
простори.*

*Бързай ден – скоро в полъх
гръмотевичен преизподнята
ще се отвори.*

*Спри се нощ – не идвай
още, мила!*

*Спри се нощ – вечерта е
толкова красива!*

*Спри се нощ – светлина
пенлива, вплетена в смях и
шепот лее се.*

*Спри се нощ – чрез блясъка
на виното разпискано
прониквам в себе си.*

*Спри се нощ – скоро ще
съм в плен на твоята
магия.*

*Спри се нощ – до тогава
искам на радостта в безкрая
да се преоткроя.*

ЮЛИЯ ВАПЦАРОВА

Поетеса. Водила е културни телевизионни предавания в регионалната телевизия в гр. Чирпан. Издала е стихосбирките „Убежище на сянката”, „Остров от време” и „Вгльбена тишина”.

Знаеш ли всичко за себе си, птицо?

Коя си? Защо съществуваши?

*Дали в песента си – залутано чувство –
гласа на вселената чуваши?*

Когато сама си, боли ли те, птицо?

Безпесенни стават ли дните ти?

*Или в песента си – стихия отрицена,
успяваши да скриеш сълзите си?*

*Кога по-щастлива си, питам се, птицо,
в гнездото когато сънуваши ли?*

*Или в безгрижна премала унесена
с крилете си песен рисуваши?*

Искаш ли нещо за себе си, птицо?

Светът е безкрайно себичен.

*Той е нехаен и не съвсем истински,
ако няма кого да обичаши.*